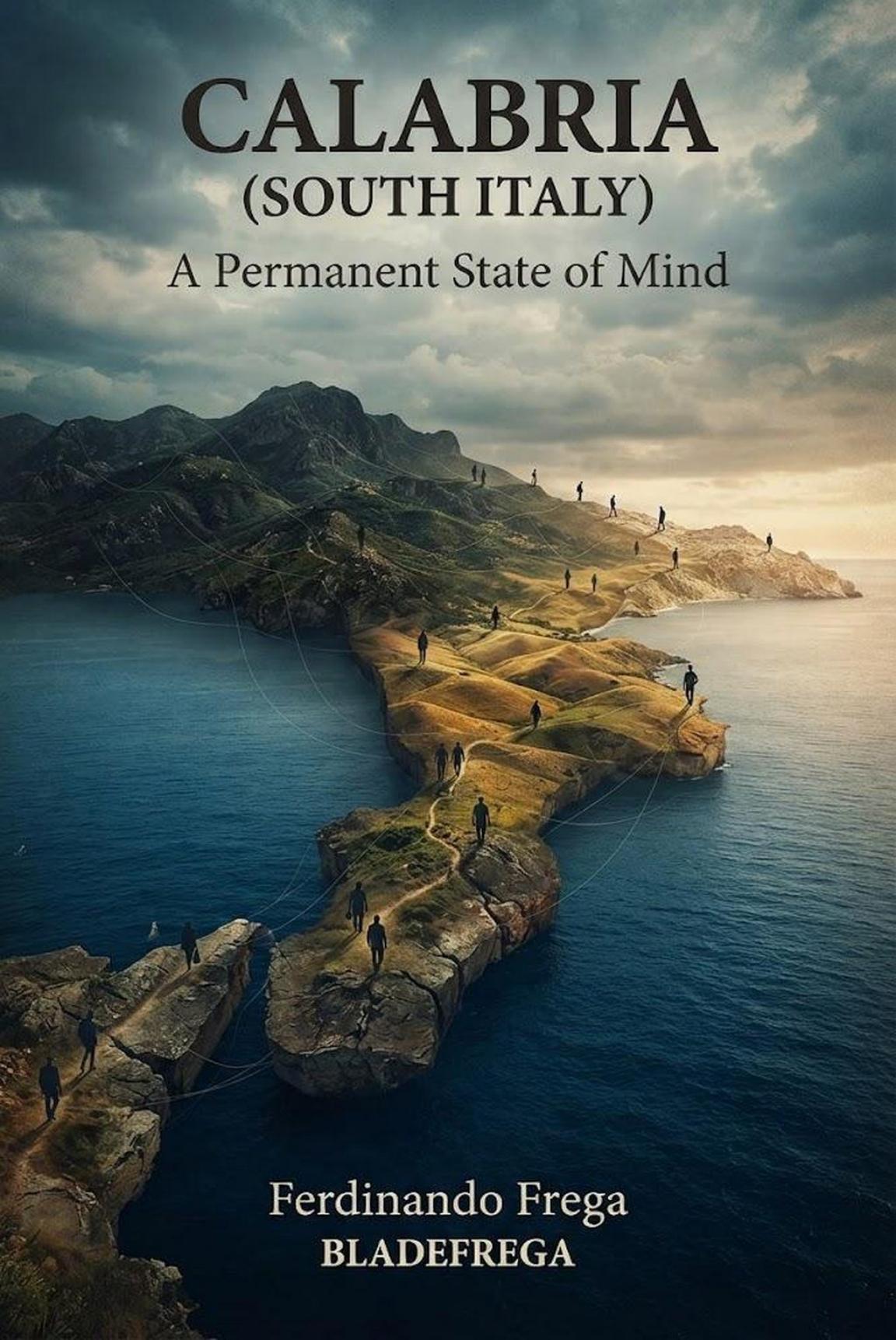

CALABRIA
(SOUTH ITALY)
A Permanent State of Mind
Ferdinando Frega
BLADEFREGA

КАЛАБРІЯ (ПІВДЕННА ІТАЛІЯ)

THE FAMILY · 09

Згідно з останніми відомостями, що ходять у мережі, цей клапоть землі колись, мільйони років тому, був з'єднаний із нинішньою Сардинією, коли Італія ще не набула своєї знаменитої форми чобота.

Потім прийшли тектонічне тяжіння до Африки, землетруси, міграції, народи, амбіції, віри та всі потрібні духовності. Зрештою відбулося відокремлення, і Калабрія стала носком Італії, приєднаним до півострова у формі чобота. Гостроносого чобота, можна додати: такого взуття, яким користуються, коли комусь треба дати копняка під зад, хоча багато хто вперто називає це жіночою елегантністю.

Але хто ці люди?

Розгляньмо їх уважно, бо бракує не історії Калабрії, а уявлення про калабрійський народ і його походження.

Мій структурний аналіз ґрунтується виключно на досвіді. Я не маю ні наукового ступеня, ні інституційного авторитету, ні наукового підтвердження того, що зараз скажу. Я не професор і не дослідник.

Я просто викладаю факти такими, якими їх бачив, і знання такими, якими їх здобув.

Дві речі, яким не потрібні ні підтвердження, ні відгуки.

І лише правда.

Ахахахах.

Три провінції, що спершу визначали Калабрію, — Козенца на півночі, Катандзаро в центрі та Реджо-Калабрія на півдні, — одразу виявили глибокі відмінності в характері, культурі та суспільній поведінці.

На півночі, довкола Козенци, живе народ сіл і гір. Народ, який перетворив переконаність і місцеву вірність на лезо. Народ, що розвинув дивовижне вміння доводити, переконувати й показувати свою значущість.

Саме звідси вийшло чимало чоловіків, які творили калабрійську політику останніх сімдесяти років.

Вони збирали голоси з кожного куточка Калабрії. Вони вміли продати себе, навіть коли продавати було майже нічого.

Трохи як я.

Ахахахах.

У центрі лежить Катандзаро — народ пагорбів, торгівлі й руху.

Легенда каже, що спочатку було два поселення, CATA і ZARO, розділені мостом. Потім діти двох вождів побралися, і народилося місто.

Правда це чи ні — неважливо.

Торгівля стала їхнім природним ресурсом.

Підприємливість стала інстинктом.

Досі в їхній ДНК лишається вміння розпізнавати можливості, домовлятися з обставинами й перетворювати ситуації на економічну вартість.

Можливість і опортунізм — двоюрідні брати. Обидва належать до однієї економічної родини.

Це справжні підприємці Калабрії.

Далі йде південь.

Реджо-Калабрія.

Народ моря.

Століттями там висаджувалися всі можливі цивілізації. Фінікійці, італійці, сицилійці, торговці, армії, мрійники, шукачі пригод, завойовники й купці.

Багато хто прибував, сподіваючись на завоювання.

Багато хто виявляв, що люди, які вже там жили, приготували їм відповідну зустріч.

Мешканець Реджо розвинув унікальний талант: уміння поєднувати політику, бізнес, родинні мережі, особистий вплив і контроль над територією в цілісні системи влади.

Іноді це вміння породжувало установи, підприємства й комерційний успіх.

Іноді — альтернативні структури влади, що діяли за власною логікою і власними правилами.

Любіть їх чи ненавидьте, але вони стали частиною історії краю.

Але ця сама земля — ще й земля геніїв.

Був Раффаеле Пірія, один із найвидатніших наукових умів Калабрії, чий внесок у хімію залишив незгладимий слід у

сучасній науці. Проте визнання прийшло через механізми легітимності, які контролювали деінде.

Був Коррадо Альваро, письменник, інтелектуал і оповідач, у чиї слова закохувалися цілі покоління.

І були незліченні інші.

Науковці.

Митці.

Менеджери.

Підприємці.

Фахівці.

Люди, які досягли успіху лише після того, як покинули Калабрію.

Бо це одна з найдивніших рис цієї землі.

Якщо досягаєш успіху, то зазвичай тому, що хтось поза Калабрією першим визнав твою цінність.

Якщо тебе вважають важливим лише в Калабрії, свято зазвичай буває коротким.

Реальність має звичку втручатися.

Дуже швидко.

Ахахахах.

Можливо, це найбільший парадокс Калабрії.

Земля, багата на таланти, але обережна в їхньому визнанні.

Земля, здатна народжувати досконалість, але часто не готова сама її засвідчити.

Земля, яка експортує своїх найкращих людей і імпортує назад їхню репутацію.

І все ж, попри все, люди лишаються до неї прив'язаними.

Вони їдуть.

Вони критикують.

Вони скаржаться.

Вони клянуться, що ніколи не повернуться.

А потім усе життя говорять про Калабрію.

І тут починаєш підозрювати, що Калабрія — це не місце.

Це стан.

Постійний стан душі.

Ferdinando Frega
Gillette Man ⚔️